

EESTI POLITSEILEHT

ADMINISTRATIIV-ÕIGUSLIK AEGKIRI.

Nr. 18 (280)

7. mail 1927 a.

VII. aastakäik

Ilmub üks kord nädalas — igal laupäeval.
 Tellimise hind: aastas Mk. 1000.—
 poolaastas „ 500.—
 veerandaastas „ 250.—
 Siseministeeriumile alluvatele asutustele ja nende ametnikkudele on tellimise hind:
 aastas Mk. 800.—
 poolaastas „ 400.—
 veerandaastas „ 200.—

Üksik number maksab Mk. 25.—

Tellimised — järgmise kuu esimesest päevast.

Avatud k. 1/29—1/23. Toimetaja kõnetunnid k. 12—1
 Toimetus ja kontor: Tallinn, Toompea lossis. Tel. 7-24

Kuulutuste hinnad:

1/1 lehek. Mk. 4000.—	1/4 lehek. Mk. 1000.—
1/2 „ „ 2000.—	1/8 „ „ 500.—
1/3 „ „ 1350.—	1/16 „ „ 250.—

Tunnistuste kaotuste kuulutused Mk. 100.—

Lehe eesküljel 75^oo, tekstis 100^oo kallim.

Aadressi muutmise 30 mk.

Address kirjade jaoks: Tallinn, Postkast nr. 338
 Jooksev arve Eesti panga Tallinna osak. nr. 543

Sisu: 1) Prov. R. Vallner, Võitlusest keelatud kauplemise vastu uimastavate mürkidega Eestis. 2) Mõned politsei ja kodaniku vahekorrad. 3) Dr. Schultz, Rahvusvaheliste kuritegijate karistavusest. 4) P. Tall, Mõned Narva politsei spordiselti tegevusest. 5) Mängijatest ja vale-mängijatest. 6) Ametlik osa. 7) Küsimused ja kostmised. 8) Kuulutused.

Võitlusest keelatud kauplemise vastu uimastavate mürkidega Eestis.

Prov. Rudolf Vallner,

tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse farmatsöidiline inspektor.

(Lõpp.)

Arstlikeks otstarbeks on tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse andmete järgi, mis tema teatanud rahvasteliidule igal aastal, algades 1921. a. kuni 1927. aastani, keskmiselt igal aastal veetud sisse ja tarvitatud: oopiumi — 74 kg., morfiini — 17 kg., heroini — 0,6 kg., kokaiini — 22,4 kg. Tähendatud hulkadest on pääsnud keelatud, mitteametlikeks otstarbeks, maskeeritud kujul, õige väike-sed hulgad. Niisuguste hulka loen ma kokainistidele ja morfinistidele arstide poolt kirjutatud retsepte, mis aga, õn-neks, kuigi suurt hulka ei tee välja, sest niisuguseid retsepte kirjutavad ainult

üksikud arstid välja ja sedagi ainult väi-keste kaaluhulkade peale, grammi või poole grammi mürgi saamiseks. Üksi-kud arstid ja loomaarstid on rohuladu-dest kümme kuni mõnisada grammi uimastavat ainet välja võtnud, milline mürkide omandamine ja tarvitamine ei ole kõigiti legaalne. 1925. a. tegi ter-vishoiu peavalitsus rohuladude mürgi-raamatute revjdeerimisel avalikuks suu-rema kokaiini ostmise kellegi looma-arsti poolt, millest teatati loomatervis-hoiu peavalitsusele, kes selle tarvitamise kohta nõudis seletust ja loomaarsti andis kohtu kätte. Kahel korral on võtnud

välja keegi keemik vähemad hulgad morfiini. Mõnel korral on võtnud välja mõni apteegijuhataja mürki rohkem, kui apteegile tarvis on. Mõned kokainistid- ja morfinistid-arstid kirjutavad enesele ise uimastavaid aineid välja, mõni apteekriabiline-kokainist omandab apteegijuhataja seljataga salaja vähemaid hulke uimastavaid aineid ja kaotab selle avalikustulekul koha. Üksikutel juhustel on röövitud apteekidest kokaiini ja morfiini. Nii tuli Tallinna läheduses asuvasse apteeki mõne aasta eest apteekri äraolekul hilja õhtul, keegi isik, kes olnud sõjaajal asearstiks, ütles ukseavajale, et ta arst on, sammus mürgikapri juure, võttis kokaiiniinõu, mis küll õige vähe sisaldas kokaiini, ja läks minema, öeldes, et homme õiendab apteekriga arve. Seesama isik, kes nüüd surnud on, püüdis omakirjutatud retseptidega väikesi hulke kokaiini ja morfiini apteekidest saada. Narvas asus mõne aasta eest keegi noormees, velskeri poeg, kirglik morfinist, kes ühest Narva apteegist sel silmapilgul, kui apteeker läks kõrvaltuppa, varastas mürgikaprist morfiiniinõu ja läks sellega apteegist välja, olgugi, et apteegis oli veel muud publikut. Kokaiini ja morfiini saamiseks on kokainistid ja morfinistid valmis kõiksugustele kuritegudele. Teame juhusest ilmasõja ajal, kus vene ohvitser-kokainist rahtis Tallinnas apteegijuhatajat öövalveajal sundida retseptita kokaiini välja andma, tirides mõõga tupppest ja ähvardades tappa sellega apteekrit. Ka arstide juure satub vahel mõni kokainist, kes enne arsti korterist ei taha lahkuda, löödagu teda kas või maha, kui kokaiiniresept on kätte saadud. Niisuguseid isikuid tuleb arstidel ja apteekritel vägivallaga välja ajada.

Kuid kokainistidel ja morfinistidel on veel muid teid uimastavate mürkide saamiseks kui arstide ja apteekrite kaudu, kust, nagu öeldud, tilguvad väikesed hulgad mitteametlikeks uimastusotstarbeks. Siin on esimesel kohal uimastavate mürkide salajane sissevedu meremeeste, rongide, personaali ja reisiijate kaudu. Kokainistidel on omad salajased kaubamuretsejad ja vahetalitajad, kes harilikult on ise kokainistid, ja liiguvad kõrtsides ja urgastes ning pimedatel tänavatel, nii et mitmed restoraanid oma kelderitega ja meie Viru tänav sellepöolest on omanud halva kuulsuse. Aegajalt tabatakse niisuguseid „lustipulbri“

müüjaid. Pulbrid on oskamatult valmistatud ja sisaldavad väikesi hulke kokaiini, mõnest sajandikust grammist kuni kümmendikuni, vahel segatud mõne teise odavama ainega pettuseks. Kohtu poolt tervishoiu peavalitsusele hävitamiseks saadetud kokaiini kohta tegi peavalitsus keemilise analüüsi abil kindlaks, et see oli aspiriin. Üks teine kord tegi tervishoiu peavalitsus samal viisil kindlaks, et kokaiinimüüjatelt äravõetud kilogrammine plekk-karp kokaiini pealkirjaga sisaldas ainult boorhappepulbrit.

Veel üks teine viis on uimastavaid mürke keelatud kauplemiseks vedada sisse, s. o. mõne odava keemilise aine hulka peidetakse kallis mürk ja läheb tähele panemata meie tollist läbi, sest tolliametnikkudel ei ole, nähtavasti, aega põhjalikult keemiakaupu läbi vaadata. Siin saab peale selle riik veel teistki kahju, jääb ilma kallist tollist. Kui võrrelda kriidi ja morfiini tolle, siis on viimased enam kui 60 korda kallimad.

Kuid on veel üks viis, kuidas meile satub keelatud ja registreerimata kauplemisele uimastavaid mürke. Aeg-ajalt pakutakse tolli enampakkumistel ka kokaiini ja morfiini välja, mis salakaubavedajatelt ära võetud või tolliasutusest on jäänud välja võtmata. Seaduse järele tohtivad mürke osta ainult apteekrid ja mürgiste ainetega kauplemise õigusega rohu-kauplejad. Kuid tolli enampakkumistel müüakse mürke igapähele, kes enam pakub, küsimata, kas tal selleks õigust on või mitte. Arusaadav, et see, kes mürki legaalselt ei müü, võib rohkem pakkuda ja mürgi ära osta. Dr. Schlanbusch andis omas referaadis väga kujuka kirjelduse niisuguse keelatud kauplemise vahelkoha kohta. Harilikult ostavad tolliasutusest uimastavaid mürke ikka ühed ja needsamad tumedad isikud. Ostetud mürgi kättesaamiseks poevad nad mõne apteegijuhataja või rohu-kaupleja selja taha, kes katsub mürgi välja võtta. On juhtumisi tulnud ette, et tolliasutusest on antud välja kokaiini ja morfiini tervishoiu peavalitsuse loata ja teadmata, ja see kokaiin ja morfiin on läinud kokainistidele ja morfinistidele. See on riigiasutus ise võimaldab pahet riigis levitada, mille vastu võitlemiseks riik omale kohustuse peale võtnud! Tolliasutused peaksid igast uimastava aine hulgast, mis on mingil teel sattunud nende kätte ja nende kaudu läheb müügile, otseteed tervishoiu- ja hoolekandevalitsu-

sele teatama, sest ei või ju riigis mürgiladusid olla, mis tema juures on registreerimata. Samuti ei tohiks asutused mürke teistele müüa kui nendele, kellel on õigus nendega kauplemiseks, ja välja anda ainult peale igakordset tervishoiu- ja hoolekandevalitsuse loa esitamist. Tolliasutuste poolt tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele teadmata uimastavate mürkide väljaandmisel jäävad need tervishoiu- ja hoolekandevalitsuses registreerimata ja ka rahvasteliidule teatamata, s. o. sunnitakse andma valeandmeid riiki tulnud uimastavate ainete kohta. Aga ka registreerimata väljaveoks on tolli pealt müüdnud uimastavaid mürke. Kui tervishoiu peavalitsus niisuguse avalikukstulnud juhuse puhul rahaministeeriumi ees rahvusvahelise oopiumi konventsiooni põhjal esines, viis viimane seadusandlikul teel tollitariifis muudatuse läbi, uimastavate ainete väljavedu keelates.

Kuid niisamuti, nagu tolliasutused, peaksid ka kriminaalpolitsei ja kohtuasutused teatama uimastavatest mürkidest, mis nende kätte sattunud, tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele, kes valvab ka nende uimastavate mürkide saatuse järel, s. o. et need mürgid läheksid ainult lubatud otstarbeks. Igal puhul peaks olema tervishoiu- ja hoolekandevalitsusele teatavaks tehtud, missuguse ametniku vastutavale hoiule on antud mürk. On tulnud ette juhtumisi, et uimastavad mürgid on kriminaalpolitseist kadunud ja läinud keelatud müügile. Narvas on tulnud ette juhus, kus kriminaalpolitsei ametnik, kes kokaiini konfiskeeris, seda hakkas müütama. On tulnud ette ka juhuseid, kus kohtus asitõendusena hoitavatest kokaiinipurgikestest on pärast leitud osa varastatud olevat. Kiusatus, mis uimastavatest mürkidest, nendega teenimisvõimalustest välja läheb, on suur, mis ime siis, et väikesepalgalised ametnikud, kui mürgid on antud nende valdamisele, ei suuda kiusatusesele panna vastu! Ka meie seltskonnas ei ole veel tõsist arusaamist selle kahju kohta, mis kokaiin sünnitab meie rahva tervisele ja kõlbusele.

Kokkukõla puudus ametkondade vahel raskendab võitlust keelatud kauplemise vastu uimastavate mürkidega riigis. Kuid kokkukõla puudus, hoolimata rah-

vusvahelisest konventsioonist, riikide vahel teeb seda võitlust veelgi raskemaks, illusoorsemaks. Kas on paremat näidet vaja kui seda, et Saksamaa, kust meile uimastavad mürgid peaaesjalikult veetakse sisse, annab lubasid uimastavate mürkide väljaveoks Eesti, ilma Eesti võimude sisseveolubade ettenäitamist nõudmata. 1924. a. suvel pani Saksamaa maksma nõudmise, et Eestist tulnud uimastavate mürkide tellimisel peab Eesti tervishoiu peavalitsuse sisseveoluba kaasas olema. Hiljem tühistas ta aga oma korralduse. Tagajärjed tulid läinud aastal avalikuks. Kui Eesti tervishoiu peavalitsus läinud aastal rahvasteliidule teatas, kui palju oli 1925. aastal Eesti lubadega oopiumi, morfiini, heroini ja kokaiini veetud sisse, sai ta vastuse, et Saksamaa teadete järgi on Eestisse 1925. aastal morfiini, heroini ja kokaiini hoopis suuremad hulgad veetud välja. Teiste sõnadega, Saksamaa oli 1925. a., mil ta enam ei nõudnud Eesti sisseveolubade esitamist, lubasid annud Eesti sihis Eesti olude kohta hiigla hulka uimastavate mürkide väljaveoks! Tervishoiu peavalitsuse sellekohase ettepaneku põhjal palus rahvasteliit Saksamaa võimused selgitada, kes Eesti sihis Saksamaa poolt ülesantud uimastavad mürgid on vedanud välja, millele järgnes hiljem Saksa saatkonna teadaanne Eesti välisministeeriumile, millest näha on, et peaaesjalikult üks Hamburgi kaubamaja on Eesti mitusada kilogrammi uimastavaid mürke vedanud välja ja need siin on võetud vastu ekspeditsionäride poolt. Kuna asi uurimisel on, ei saa seekord veel lähemalt peatuda asja juures. On väga tarvilik, et Eesti sõlmiks Saksa vabariigiga lepingu uimastavate mürkide väljaveo kohta, mis paneb maksma korra, et kumbki riik ei luba vedada välja uimastavaid mürke lepinguriigi sihis, ilma selle sisseveoloa esitamist nõudmata. Meie teada ongi niisugune leping Eesti ja Saksa vahel teoksil. Lepingu kiire sõlmimine rajaks võitluse keelatud kauplemise vastu uimastavate mürkidega kindlale alusele ja aitaks, kui ka Eestis nii mitmele ministereeriumile alluvad ametkonnad selles võitluses ühinevad, uimastavate mürkide häohtu veel enne likvideerida, kui ta on meil kohutava kuju võtnud.

Mõnd politsei ja kodaniku vahekorrast.

Meie iseseisva politsei arenemise aeg on võrdlemisi lühike. Selle peale vaatamata on see arenemine sammunud edukalt paremuse poole. Kõrgemad politseiametnikud on teinud suure töö: meie linnadesse ja maale on loodud politsei, kes kodanikudele alati kättesaadav; igal ajal võib kodanik politseiametniku juure astuda, viimasele oma häda avaldada ja ei ole praegusel ajal juhtumisi, kus politseinik abiotsija saadaks minema karmilt ja abitult. Sagedasti ohverdab ametnik oma puhkepäevad ja uneta ööd, jälgides kuritegijaid; ta täidab oma kohuseid, tundes rõõmu raske ja vaevarikka töö tagajärgede üle, teades, et see on kasulik ühiskonnale.

Oma ülesannete täitmise juures vajab politsei kodanikkude usaldust, vastutulelikkust ja kaasabi, kuid kahjuks puuduvad meil need asjaolud või esinevad väga nõrgalt. Olles avalikud peame tunnustama, et kodaniku ja politsei vahel paiguti ei olegi sõbralikku vahekorda. Liikudes rahva hulgas, olles pidul või laadal korrajärevalvajaks, võib ametnik sageli panna tähele, kuidas mõned kodanikud teda saavad kõõrdi pilkudega. Vajab politsei abi, kas purjus isiku kõrvaldamiseks ehk muu korratuse likvideerimiseks rahva hulgas, siis võib ta oodata asjata. Tuleb kiirelt ja osavalt toimida, et likvideerida tekkinud asjaolu omal jõul, vastasel korral järgneb abi asemele politseitegevuse takistamine ja vahelesegamine.

Iga konstaabel maal teab missugust vaeva on manukate leidmisega, kui on vajadus kirjutada üles kellegi varandust maksude sissenõudmiseks. On mõni kiire iseloomuga läbiotsimine, siis äpardub see tihtipeale põhjustel, et õigel ajal manukaid ei saadud ehk jälle, et viimased ei seisnud omal kohal. Sagedad on juhtumised, kus läbiotsimisel tunnistajate hooldamisele jäetud pudelid lähevad katki ehk juhtub midagi muud äpardust, mis halvab asja edaspidist käiku. On juhtumisi, kus politsei lähenemisel joostakse peitu millegi põhjusega, simuleeritakse haigeks ja tarvitatakse iga abinõu selleks, et tülitavast politseist vabaneda.

Politseiniku juure tullakse sagedamini juhtumisel, kui kodanikkude vahel on tekkinud leppimatu vihavaen, kui tahetakse oma vastasele maksta kätte kohtuteel, kui on juhtunud raske haavamine või koguni vägivaldne eluvõtmine. Ka siin ei usaldata politseile kõiki andmeid avaldada,

mis asjaselgitamiseks hädatarvilised. Nende ridade kirjutajal oli hiljuti juhus seista raskelt, meelemärkuseta lamava haavatu juures, kelle ema nuttes seletas: „jah, pojuke oli nii tasane, ei joonud ega tülitunud, kuid nüüd on kuri inimene tema poolsurruks löönud, olge head ja otsige mõrtsukas üles!“ Igasugus. andmed näitasid aga, et ema poja õnnetusest palju rohkem teab, kuid teadmata mil põhjusel varjab seda. Lõpuks läks korda asja selgitada ja siis seletas ka ema süütult, mida alguses oli varjanud, tähendades, et tema ikka ei olevat teadnud, et varjatud asjaolud nii tähtsad olnud ja seepärast ei olevat tema neid alguses avaldanud. Kui nüüd ema oma poja mõrtsuka paljastamiseks keeldub andmeid avaldamast sel korral, kui tema isiklikult ei ole asjasse segatud, mida tohime siis loota kodanikelt, kes asjast sügugi ei ole huvitatud.

Jälgides ettetoodud asjaolusid, tekib küsimus: millega on seletatav ebaloomulik vahekord? Kuritegijatega seisab politsei juba igavesti sõja jalal ja siin ei või olla leplikust vahekorrast juttugi. Põlgus politsei vastu asub rahva südames möödunud veneajast saadik, kus kodanikud paiguti kannatasid ametnikkude omavoli all. Politsei on kohapealne seaduste ja määruste täitmise järelevalve ametnik, kuid paljudele näib see survena, et temalt nõutakse seaduste täitmist. Politsei on riigi ja omavalitsuste maksude sissenõudja, ja siin vaatab kodanik jällegi politsei, kui mingisuguse nuhtluse peale.

Eestkätt tuleks küll toimival ametnikul pidada meeles õigusi ja sunniabinõusid oma ülesannete täitmisel, sest ainult hea sõnaga ei saa kõrvaldada alati korratusi. Seadusrikkujaid, korralduste mittetäitjaid ja politsei tegevusele vahelesegajaid tuleb võtta vastutusele kohtulikult korras, mis on mõjuvaks abinõuks ja mida tuleb kasutada. Kõige selle juures ei tohi ametnik muudugi unustada, et laitmatu ja õiglasest teguviisis ja viisakas olekus ametikohuste täitmisel peitub ta jõud. Need asjaolud on aga ühekülgsed. Karistatud isik loobub ehk küll edaspidisest lubamata tegevusest, kuid põlgus ametniku vastu jääb endiseks. Seepärast tuleks püüda laiematele kihtidele selgitada, et korra nõudmine sünnib kodanikkude huvides, mitte aga järelevalve ametniku isiklikkudes huvides, nii kui seda arvavad praegu paljud. Kahjuks peab ütleva, et meil mõnes kaugemas

maanurgas elab inimesi, kelle haridusline tasapind madal, silmaring kitsas ja viisakat ümberkäimist peetakse (koguni uhkuseks). Lähed kuhugi tallu, koputad uksele, kuuled hüüet: „mis sa seal põrutad, eks sa tule sisse!“ Küsid: „olge lahked, kas Teie võiksite teed juhatada?“ „Ja jah, me võime seda küll teha, aga kust sa siis õige nüüd tuled?“ Niisuguses kohas tuleb olla äärmiselt lihtne, siis tunneb kodanik sind oma mehana, vastasel korral oled tema arvamise järele uhke ehk mõni „saks“. Olles seesuguses madalas arusaamises, on kodanikule võõrastav, kui politsei temalt nõuab lihtsamatki seaduse nõude täitmist. Olgu näitena toodud majaraamatu korrashoid. Ei taheta sellest saada aru, miks inimesi peab vallavalitsuses registreerima. Enne ei olevat seesugust asja olnud, kuid nüüd nõutakse. Olgu siis meestega kuidas on, aga naisterahvad võiksid ikkagi välja jääda. Ilmaaegne tüli vallamajja minna. Need on igapäevased arvustused. Seletad võimalikult arusaadavalt registreerimise vajadust; majaomanik jääb viimati rahule ja sõnab lõpuks: „noh, niisugust mõistlikku juttu pole mina enamalt kuulnudki, eks ma siis ikka homme lähe raamatuga vallamajasse.“

Kui meie miilitsast, mis alguses nii saamatut ja kohmetut oli oma tegevuses, on lühikese aja jooksul võrsunud politsei, kes tajub oma ülesandeid rahuldavalt, peaks ka leitama tee, et politsei tunneks ennast rahva hulgas kodusena, s. o. et ta leiaks kodanikkude laiemates kihtides poolehoidu ja tarbekorral mõjuvat kaasabi. Ajakirjandusest loeme, kuidas Inglismaal, Ameerikas ja mujal rahvas aitab kaasa politseile tema tegevuses, kui selleks tekib tarvidus; seda peaks ka meie saavutama ajajooksul, selleks tuleb aga rahvale tema õigusi ja kohustusi selgitada.

Maal peetakse sageli igasuguseid majanduslisi, tervishoidlisi ja muid sarnaseid loenguid, kuid kodanikkude õiguste ja kohuste tundmist demokraatlikus vabariigis, millel samasugune tähtsus kui eelmistelgi, ei ole püütud selgitada kaugemates maa-kohtades. Ka lähemas tulevikus ei ole

näha kavatsusi teostada seda ülesannet. Arvan, et seisukord ei halveneks, kui lubatakse politseiametnikkudele maal pidudel või koosolekutel, kus aeg selleks kohane, selgitada mõnd lähemat küsimust. Selleks pakub meile head materjali politseikooldirektori poolt hiljuti väljaantud käsiraamat politseile, mille teadmine väga tarviline igale kodanikule.

Kevade lähenemisega on peaaegu igapäevane nähtus, kus saabub Tallinnast jaoskonda telefonogramme järeleküsimustega, kas on ühe ehk teise kodaniku kohta takistavaid teateid väljamaale sõiduks. Nähtavasti on kodanikud pealinna sõitnud lootusega, et saada sealt välispasse ja väljasõidulubasid, ilma et oleks nõutanud kohapeal vastavaid tunnustusi, kinnitatud päevapilti ja tarvilisi juhatusi. Tallinnas on aga kodanikul sel puhul suured sekeldused ja asjata ametasutuste tülitamised. Keskkohal jälle arvatakse, et maal olev ametnik on saamatu omal kohal. Viga seisab selles, et kodanik ei võta vaevaks kohapeal väljasõidu nõudeid selgitada, veel vähem ilmuda konstaabli juure, kes annaks vastavaid juhatusi välispassi saamiseks. Teistsugune oleks lugu, kui konstaabel kohapeal rahvakogumisel, sündsalt silmapilgul oleks seletanud välispassi saamise korda. Kõne leviks külast külla ja ulatuks viimati ka isikuni, kellel tõeliselt vaja välja sõita.

Niiviisi üht kui teist seaduse nõuet ja otstarvet selgitades, jõuab kodanik pika-peale arusaamisele, et seaduse järelevalve ametnik on ka ühtlasi tema lähem nõuandja ja juhataja ning tema lugupidamine ametniku vastu kasvab järk-järgult. Seega jõuame viimati soovitavale eesmärgile, kus politseinik esineb rahva hulgas soovitava külalisena, auvõõrana.

Lõpuks olgu tähendatud, et kirjeldatud muljed tegelisest elust on võetud, ühest kaugemast kodumaa nurgast, mis juba looduslikult teistest maa-kohtadest erineb, ja seepärast tohiks loota, et paljudes kohtades kaasametnikkudel ei puudu kodanikkude poolehoid.

—p.

Rahvusvaheliste kuritegijate karistavusest.

Politseidirektor **Dr. Schultz**, Viinis.

(Lõpp.)

Mis nüüd puutub seadusandluse ja õigusmõistmisse, siis pean konstateerima, et subjektiivse rahvusvahelise mõiste, nagu mina selgitasin seda alguses, puu-

dub, minu teada, üldse nuhtlusseadustes. Austrias maksvatest seadustest võiks vast kõne alla tulla karistusseaduse § 43, kus kõneldakse kuriteo läbimõtlemise

põhjalikkusest ja täpsusest, kauakestvast ettevalmistamisest kuriteo toimepanemiseks ning hädahoost, mis on ühenduses kuriteoga. See paragrahv annaks võimalust rahvusvahelist kuritegu erilisel kvalifitseerida. Kuid kas see sünnib tegelikult, ripub täielikult ära vastava kohtuniku äranägemisest ning kriminaalpoliitilisest arusaamisest. Edasi mängib suurt osa sama karistusseaduse § 229 järele kuritegija põgenemine, kui tuleb kaalumisele kuriteo ning selle toimepanemise eest määratud karistuse aegumise küsimus. Lisaks sellele tulevad veel need karistusseaduses ettenähtud määrused, mille alusel võib keelata väljamaalasele elamine Austrias või teda tarbekorral tapikorras saata üle riigi piiride; see võib sündida kas erilise karistusega ehk aga lisakaristusega harilikule karistusele; mõistagi on see kõik sisuliselt poliitiline takistusabinõu, mis määratakse küll kohtu poolt. Umbes samalaadiline, nagu Austria karistusseaduse § 43, on saksa nuhtlusseaduseelnõu § 106 (1919. a. eelnõu), kuna aga praegu Saksaamaal maksev karistusseadus eelpool loeteldud momente ei sisalda. Ainult viimase seaduse §§ 87, 89 ja 90 ettenähtud kuriteod lubavad väljamaalastega teisiti käia ümber kui oma kodanikkudega.

Kuid üks asi on ikkagi kindel: subjektiivne rahvusvahelsus ei ole senini veel kuriteo kvalifitseerimise tundemärk ning selle tõelolu tagajärjeks on see asjaolu, et iseenesest juba kardetav ning hädaohtlik rahvusvaheline kuritegija ei käi suurema karistuse alla kui harilik kuritegija ühesuguse kuriteo toimepanemisel; vastuoksa: rahvusvaheline kuritegija on paremas seisukorras kui harilik kuritegija, sest pea kunagi pole võimalik muretseda andmeid rahvusvahelise elukäigu ning eriti tema poolt varem toimepandud kuritegude kohta, mis veel, võib olla, selgitamata ja mille toimepanemise eest karistus kandmata, s. o. kohus ei saa väga tihti elukutselise rahvusvahelise kuritegija peale kui retsidivisti peale vaadata tarviliste andmete puudusel, mille tõttu ei saa kuritegu nii kvalifitseerida, kui seda tegema peaks. See aga on kaudselt raskema ja suurema kuriteo toimepanemise eest mingi autasu määramine. Kuritegija ei riskeeri millegagi, kui tema saadab korda kuriteo hädaohtlikumal viisil ning hädaohtlikumatel tingimustel seltskonnale. Seda halba

nähtust võib täiendada veel sellega, et rahvusvaheliste kuritegijate tabamine on üldse hoopis raskem ja juhtub seepärast ka harvem kui harilikkude kuritegijate tabamine; ka rahvusvaheliste transporteerimine jne. on seotud teatavate lisaraskustega. See kõik on seletatav mitme asjaoluga: võõra keele rääkimisega, vilunud kuritegija suure kavalusega, puudub võimalus läbiotsimisi toime panna, sest rahvusvahelised kuritegijad on harilikult ikka kindla elukohata, magavad kord siin, kord seal, nii et pea võimatu selgitada, kus nende asjad, paberid, raha jne. tegelikult on. Õigeeks-mõistmised, samuti väikeste, tühiste karistuste määramised, mis saavad publikule teatavaks ajalehtede kaudu, aitavad omalt poolt levitada niisugust kuritegevust, julgustavad igatahes „ametvendi“ ning asjast huvitatuid.

Vaatamata viimasele asjaolule, mis praeguse seisukorra juures ju täitsa arusaadav, võib, minu arvamise järgi, öelda, et rahvusvahelist kuritegevust aitavad suurendada tähtsad tegurid: üksikute maade karistusseaduste mitmekesisus ning kuritegijate väljaandmise lepingute puudulikkus. Kaks küsimust on siin tähtsad, minu arusaamise järgi. Esimene käib seaduste vastu eksimiste kohta, mis on toimitud niiviisi, et kuritegija ise asub ühe riigi piirides ning rikub oma tegevusega mõne teise riigi seadusi. Sarnaste kuritegude peale vaatavad nuhtlusseadused mitmet viisi ning peaaegu igas riigis maksab ses suhtes eriline kord ning erilised karistused; sel alal puudub igasugune ühtlus ning võib leida seadusandlustes isegi vastukäivaid seisukohti. Ühenduses sellega seisab veel asutuste kompetentsuse küsimus niisuguste kuritegude ülesvõtmisel, jälgimisel ning kuritegijate väljaandmisel. Loomulik, et see olukord aina kasu toob rahvusvahelistele kelmidele ning poliitsei tööd tunduvalt raskendab.

Teiseks on, minu arvates, suure tähtsusega, kuidas vaatab nuhtlusseadus küsimuse peale: nuhtlusseaduse maksvuse piirkond. Selles mõttes peab tähelepanu pöörama erilisel järgmisele kolmele punktile: 1) kuidas vaatab riik oma kodanikkude poolt väliamaal kordasaadud kuritegude peale, mis — kui need kuri- ehk väärteod oleksid toime pandud kodumaal — langeksid teatava karistuse alla; 2) kuidas käib riik ümber väljamaalastega, kes vastava riigi piiri-

des panevad toime tegusid, mis selles riigis maksvate seaduste põhjal loetakse väärtegadeks (kuriteod, üleastumised jne.); 3) kuidas toimib riik nende väljamaalastega, kes on põgenenud tema piiridesse peale kuriteo kordasaatmise väljamaal.

Mis puutub esimesse punkti, siis maksab Austria seadustes põhimõte, mille järele iga Austria vabariigi kodanik, elagu tema kus maal tahes, käib kuritegude toimepanemise eest karistuse alla Austrias maksvate seaduste järele. Teiste riikide vastavad seadused teevad mitmesuguseid erandeid, mis, minu arvates, ei tohiks leida heakskiitmist just rahvusvahelise kuritegevuse vastu võitlemise seisukohalt. Sest niisugune kord tähendab õieti ju rahvusvahelise kuritegevuse sanktsioneerimist. Teises punktis mainitud küsimuse lahendamisel peaks väljamaalane - kuritegija asetatama sama seisukorda nagu oma maa kodanik, välja arvatud lisakaristused, mis käivad ainult väljamaalaste kohta; siia kuuluksid elamisekeeld riigi piirides, väljasaatmine, interneerimine, sissesõidu takistamine, tapiga üle riigi piiride saatmine. Kolmanda punkti suhtes peab kahjuks tunnustama, et siin puudub iga-sugune ühtlus. Meil, Austrias, maksab üldise karistavuse põhimõte, õigugi mitte puhtal kujul, s. o. mõnede kuritegude toimepanemise eest karistatakse ilmtin-gimata, mõnede toimepanemise eest aga ainult siis, kui vastav riik loobub kuritegija vastuvõtust. Suure tähtsusega näib mulle seejuures meil maksev printsiip, mille järele iga väljamaalt peale kuriteo toimepanemise põgenenud kuritegija (ka väljamaalane) tuleb, kui tema satub politsei kätte, a priori võtta vahil alla. Teiste riikide seadused ei asu sellel seisukohal, lähevad sellest enam ehk vähem lahku, ning üldise karistavuse põhimõte saavutatakse harilikult ainult mõnede kuritegude suhtes, kuna reeg-lik võetakse territoriaalprintsiip kas üksi või ühenduses niinim. reaalsuht-keidiga.

Ei tarvitse vist lähemalt seletada, et niisugune mitmekesisus, ühenduses pealegi veel ajast mahajäänud ja puuduliku väljaandmise korruga, toob enesega tege-likult kaasa kuritegevuse suurenemist, millele on tõukeks ning kaitseks lõpmata segadus käsitatud aladel. Kahjuks aga on seadusandlus eriliselt karistussea-

duste alal teguriks, mis jaguneb nii mit-meks allteguriks, kui on olemas kultuur-riike. Heinze nõudmise peale üldise, üle-ilmlise õiguse maksmapanemise kohta peab vaatama kui ilusa unenäo peale; see on igatahtes ideaal, mille poole pea-me püüdma: karistusseadusi tuleb kat-suda ühtlustada. Tegelikult näeme sellel alal tugevat konservatismi, püütakse kõi-geist jõust hoida kinni põhimõtetest, mis on pandud kord maksma, nii et näit. on väga kahtlane, et asutakse lähemas tu-levikus karistusseaduste maksvuse piir-konna küsimuse ühtlustamisele, rääki-mata muidugi juba rahvusvahelise nuht-lusseaduse maksmapanemisest.

Minu arvates oleks tehtud juba tähtis edusamm, kui läheks korda subjektiivse rahvusvahelise mõistet, nii nagu mina sellest saan aru, viia karistusseadustesse ning kui hakatakse rahvusvahelise peale vaatama kui kuritegu raskendava asjaolu peale, mille eest tuleb määrata kõrgem karistus. See seisukoht on täiesti õigustatud. Mina ei taha isegi pikemalt peatuda selle tõeasja juures, et ei saa ühte viisi karista-da oma kodanikku ning väljamaalast ühe ja sama kuriteo toimepanemise eest, see-pärast, et väljamaalane on tulnud külalise-na võõra riiki ja on kohustatud erilise hoo-lega käima võõra riigi seaduste järgi; eri-lise juhtumisena tuleb veel märkida sar-nast kuritegu, mis on korda saadetud väl-jamaalase poolt, kes just selle kuriteo toi-mepanemise otstarbel ja eesmärgil sõitis võõra riiki. Siin on tegemist esimeses jär-jekorras, minu arusaamise järgi, kuriteo-ga riigi vastu, võõra riigi korra vastu sõi-dimisega; tegelik ohver mängib siin isegi väiksema tähtsusega osa. Sarnase kurite-gija peale tuleks vaadata kui riigikorra vastase peale. Samale seisukohale tuleb aga ka asuda isiku suhtes, kes — olgugi, et tema on oma maa kodanik — võtab midagi ette, olles ühes riigis, teises riigis asu-vate inimeste või varanduste vastu (mui-dugi mõista peab siis, vastavate riikide vahel maksma vastastikkuse abiandmise kokkulepe). Sarnast kuritegijat peab karistama rängemalt kui harilikku kuritegi-jat, kes oma tegevusega toob kahju oma maa kodanikkudele oma maa piirides. See põhimõte on hiljuti, vähemalt näib see nii, otsustades ajalehtedes ilmunud teadete järgi, osalist teostamist leidnud Ungaris, kus kõrgem kohus määras ungarlasele kõige raskema karistuse, mis seaduses vastava kuriteo toimepanemise eest näh-tud ette, seepärast, et tema tõi kahju väl-

jamaa ärile ja seega kõigutas väljamaa lugupidamist Ungari vastu.

Mil viisil võiks nüüd kasutada neid mõtteid ning printsiipe, mis minu poolt eelpool toodud? Mina võtaksin kõik need põhimõtted kokku ning formuleeriksin neid järgmiselt.

„Art. I. Kui kaebealuse tegevus kannab rahvusvahelist iseloomu, siis kõrgeandakse harilik karistus võrra.

Rahvusvaheliseks tuleb lugeda: 1. kes saadab korda kriminaalkuriteo võõras riigis, s. o. riigis, mis ei ole tema kodumaa ega ka tema alalise elukoha või peatuskoha maa, kui tema on võõra riiki asunud kuriteo toimepanemise eesmärgiga; 2. kes saadab korda nuhtlusseadusevastaseid tegusid, et varandusi saada, mis asuvad teises riigis ja mitte selles riigis, kus tema ise tegutseb; 3. kes põgeneb peale kuriteo kordasaatmise sellest riigist, kus tema kuriteo pani toime, teise riiki.

Kui nuhtlusseadusevastaseid tegusid alles siis loetakse kuritegudeks või teise nimetuse all kvalifitseeritakse rängemalt, kui neid pannakse toime eriliselt hädaohtlikus olukorras või eriti hädaohtlikkude isikute poolt, siis tuleb toimepanemine rahvusvaheliste läbi lugeda sarnaseks kvalifitseerimise momendiks.“

Kui rahvusvaheline moment on nii tähtsaks kriteeriumiks hädaohtlikkusele, siis järgneb sellest minu arvates, et kuriteod, mis on pandud toime rahvusvaheliste kuritegijate poolt, tuleb lugeda eriti hädaohtlikkudeks. Sellest välja minnes, formuleeriksin veel alljärgneva II artikli.

„Art. II. Nagu rahvusvah. kuriteo toimepanijaga, nii saab talitada ka tema kaasabilistega, samuti kaaskuritegijatega ja algatajatega, kui nemad kuriteo toimepanemise ajal teadsid, et tema on rahvusvaheline. Raskendavaks asjaoluks tuleb lugeda seda, kui keegi kutsub kuriteo toimepanemiseks ehk kaasaitamiseks sellele oma maale võõras riigis elutseva isiku.“

Õeldust järeldan, et meie ka siis peame kõnelema rahvusvahelisest kuriteost, kui rahvusvaheline kuritegija figureerib kuriteo toimepanemiseks toimepanijana, kaasabilisena, algatajana või kaastoimijana.

Lisan juure, et mina ei ole sugugi arvamisel, et oleksin loonud midagi täitsa uut, originaalset, olgugi, et ma väljendatud seisukohtadele olen jõudnud iseseisvalt. Kuid minu seisukoht ei ole siiski samane, nagu Feuilloley oma, mis väljendatud aegkirjas „Revue de droit international privé et de droit pénal internationale“.

Pole minu otsustada, kas mu mõtted leiavad poolehoidu või mitte ning kui kaua see kestab — kui võtta esimest juhtumist — enne kui läheb korda neid mõtteid viia ellu. Kuid, vaadatagu nende mõtete peale kuidas talites, üks on kindel: praegune rahvusvahelisele kuritegevusele via facti antud preemia tuleb ometi likvideerida; küll aga võiks vastu tulla karistuse kergendamisele neile kuritegijatele, kes on põgenenud peale kuriteo kordasaatmise väljamaale ning kes vabatahtlikult tulevad tagasi ja annavad ennast ametivõimude kätte.

Arvesse võttes neid hiigla raskusi, mis on ühenduses igasuguste uuenduste maksmapanemisega seadustes, eriti aga siis, kui on vaja uuenduste üldiseks maksmapanemiseks ühtlustada mitmete riikide seadusi, loobun üksikute sooviavalduste lähemast käsitlemisest; siia kuuluks, näiteks, rahvusvahelise kokkuleppe küsimus kompetentsuse kohta sarnastel kordadel, kui kriminaalkuritegusid on pannud toime isikud, kes kuuluvad mitme riigi kodakondsusse, ja kus selle tõttu tuleb ühe ja sama kuriteo harutamiseks tegemist teha mitme riigi kohtuasutustel.

Praktiliselt kergesti läbiviidav oleks ühelt poolt kuritegij. väljaandm. lepingute revideerimine ja ühtlustamine ning parandamine (kui võimalik, isegi üleilmalise kuritegijate väljaandmise lepingu sõlmimine, nagu seda paneb ette Liszt) ning teiselt poolt võimalikult karm karistamine omal maal. Ei tohi jätta silmapaari vahele ka nende abinõude tarvitamist rahvusvaheliste kuritegijate suhtes, mis nähtud ette — nii palju kui neid nüüd leidub üksikutes riikides — kuritegijate parandamiseks, samuti tuleb võtta tarvitusele abinõusid, millega võideldakse kerjamise, hulkumise jne. vastu.

Mõnd Narva politsei spordiseltsi tegevusest.

Konstaabel P. Tall.

1925. a. märtsikuu algul asusid mõned ärksamad Narva politseiametnikud ja-teenijad spordiseltsi loomisele. Sageli tuldi kokku õhtuti, peale harilikkude töötundide, et mõtteid vahetada ja seltsi põhikirja kokkuseadmist teostada. Varsti oligi põhikiri valmis, mis juba aprillikuus registreeriti Rakvere-Paide rahukogu poolt.

Seltsi põhikiri on kaunis laiaulatusline, s. o. põhikirja järele võivad ka kõikide teiste Narvas asuvate riigiasutuste ametnikud ja teenijad seltsi tegevad liikmed olla. Oldi arvamisel, et niisuguse põhikirja alusel avaneb seltsil võimalus rohkem jõudusid koondada ja edurikkamalt tegutseda. See mõte osutus õigustatuna, ehk küll Narvas välispolitsei ametnike ja teenijaid 80 ümber leidub, on nendest ainult 40—45 seltsiliikmed. Ülejäänud osa seltsiliikmeid koosneb poliitilise politsei, kriminaalpolitsei, vangimaja, telefonivõrgu ja postkontori ametnikkudest ja teenijatest.

Nii oli selts nime poolest küll ellu kutsutud, kuid raske töö seisis ees, sest puudusid seltsil isegi kõige primitiivsemad spordivahendid, väli, ruumid jne. Kõige raskemalt andis end tunda seltsi rahaline puudus. Hea tahtmise juures saadi seltsilest üle; asutajad panid omavahel raha kokku, et kuidagi tegutsema hakata ja vastsündinud olevust jalule aidata. Pärastpoole saavutati sissetulekuid liikmemaksudest, annetustest ja toimepandud pidude sissetulekust. 1925./26. a. talvel pandi toime 4 pidu ja 1926./27. a. talvel 3 pidu. Möödunud kaks aastat on seltsil kulunud organiseerimiseks, s. o. spordivahendite soetamiseks ja sisemiste asjade korraldamiseks.

Seltsil on töötatud välja seltsi koduskord, vormi-, lipu- ja vapikavad; on olemas tõsteabinõud raskejõustiku tarvis; peale selle ketas, kuul, oda, meeskonna spordiriided, Jiu-Jitsu maadlussärgid, jalgpall ja jalgpallisaapad meeskonnale ning maadlusmatt, mis sai hiljuti valmis ja läks maksma üle 35.000 mk. Praegust seltsi varandust võib hinnata umbes 100.000 marga väärtuses.

Läinud aastal asutasid Narvas leiduvad spordiseltsid linnavalitsuse toetusel ühise spordivälja, mille liikmena ka politsei spordiselts esineb, makstes spordivälja liikmemaksu 10.000 mk. spordiväljakomiteele.

Mis on siis õieti spordi-kehakasvatuse

alal korda saadetud? Selle peale peab tagasihoidlikult vastama, sest on vana tõde, et iga algus on raske. Eriti on raske spordi alal midagi hiilgavat korda saata politseinikkude hulgas, kuhu satuvad ka spordist vähe huvitatud isikud. Eraspordiselts võib omale ise liikmeid valida, sinna tungib noorsugu täis värskust ja ülevoolavat jõudu. Politsei spordiseltsid peavad leppima nendega, kes ametnikkudest ja teenijatest astuvad liikmeteks. Ka politseiteenistus ei võimalda küllalt harjutustest osa võtta. Siiski on suudetud mõndagi korda saata, on harrastatud raskejõustikku, on käsitatud ketast, kuuli, oda, jooksuharjutusi, Jiu-Jitsu võtteid jne. Ka on mõnest võistlusest osa võetud; üht neist võiks nimetada, ja nimelt 1926. a. peetud üle-virumaalisi tõste- ja maadlusvõistlusi, kus seltsi liige kordnik Johannes Jeesaar omas tõstmises poolraskes kaalus II koha. On moodustatud 10-meheline Jiu-Jitsu grupp, kes esines edurikkalt kaks korda: Eesti seltsi „Ilmarise“ saalis Jiu-Jitsu võtete demonstreerimise ja püramiidide püstitamiseks. Esimest demonstreerimist külastasid Rakvere-Paide rahukogu liikmed, kes viibisid tol korral Narvas järjekorralisel kohtuistungil, peale nende sama rahukogu II jsk. prokuröri abi, kohal. rahukohtunikud, seal oli ka advokaate, kõrgemaid politseiametnikke, õpetajaid ja palju teisi silmapaistv. seltskonnategelasi. Mõlematel kordadel oli ilmunud umb. 350—400 pealtvaatajat, kes jälgisid põnevusega ettekandeid. Ka sai nimetatud Jiu-Jitsu grupp kohaliku ajakirjanduse poolt kiitva arvustuse osaliseks. Nagu tähendatud, on seltsil jalgpall ning saapad olemas, loodetavasti läheb ka korda käesoleval kevadel jalgpalli meeskonda moodustada. On veel kavatsusel lähemal ajal murdmaa- ja teatejooksu korraldada.

Ei saa siin tähendamata jätta, et kohalikkude ülemuste, eriti abiprefekti Lapman'i ja politseikomissari Grigordoi poolt on kõik tehtud seltsi vaba arenemise kaasaaitamiseks.

Kui meie politseis üldse tahetakse kehakasvatust harrastada, siis ei ole küll üleliigne tähendada, et politseinikkude ametisse võtmisel tuleks ka seda pidada silmas, kas ametisse võetaval on sportilisi kalduvusi. Võib otsekohe öelda, et oleks võidud palju edurikkamalt tegutseda, kui oleks politseinikkude eneste keskel tun-

tud rohkem huvi kehakasvatuse vastu. Loodame, et nüüd, mil Tallinnas on ellu kutsutud politsei spordiliit, kõik politsei spordiseltsid ja -ringid koonduvad liidu ümber, kes siis oma näpunäidete ja teadmiste varal politseinikkude hulgas pele-

taks loiust eemale, ärataks huvi spordi vastu, tooks värskust ja uut jõudu sportlaste ridadesse, et ka meie, Eesti politseisportlased, võiksime väärilistena esineda ilma rahvaste politseisportlaste peres.

Mängijatest ja valemängijatest.

Meie kõik teame, et suurimaid pahe- sid, mis tõi enesega kaasa maailmasõda, on paljude inimeste soov võimalikult ruttu ning suurema vaevata rikkaks saada — kas või teel, mis igakord seadustega ei ole kokkukõlas. Sõjapäevil nähti, kuidas rikkastusid õige lühikese aja jooksul mõned ettevõtlikud isikud, kes oskasid ennast eemale hoida sõjaväe- teenistusest, ning peale sõja lõppu, ära kasutades majanduslikult keerulisi aegu, katsuti juba väga paljude poolt sama rada käia, s. o. kiiresti raha teenida, üks- kõik kas rahateenimise viis ning abinõud seaduspärasel või seadusvastasel.

On loomulik, et niisugustel aegadel öitseb igasugune hasartmäng, mis meie kriminaalametnikkudel ju väga hästi teada. Väljamaal läks asi mõnes riigis isegi nii kaugele, et seadusandja oli sun- nitud vahele astuma ning hasartmängude harrastamisele piiri panema. Nii, näiteks, pandi Saksamaal juba 1919. a. maksma hasartmängude keeluseadus, mis järele karistatakse kõiki isikuid, kes võtavad osa avalikult keelatud hasartmängudest. Karistusena on nähtud ette rahaträhv, kuid ka vangistus. Olgu siin tähenda- tud, et kuni selle seaduse jõusseastumi- seni karistati Saksamaal ainult neid, kes korraldasid hasartmänge või lubasid sarnaseid mängu oma ruumides panna toime, samuti langesid karistuse alla elu- kutselised hasartmängijad.

Hasartmängust valemänguni on lühike samm. Nii mõnigi üldiselt korralik kodanik, kes varem ei sattunud konflikti karistusseadusega, on mängukirgede mõju tagajärjel katsunud hasartmängus veidi õnne parandada, ette võtta kuulsat „corriger la fortune“. Valemäng aga on teatavasti pettus ning seda kuritegu võ- tavad üles ametvõimud, seda poolte lep- pimise või nõudmisest loobumise teel ei saa lõpetada. Kuid hädaohtlikud ei ole muidugi niisugused isikud, kes vaheteva- hel teevad natukene „sohki“, hädaohtli- kud on elukutselised valemängijad, kelle vastu siis ka politsei tunneb suurt huvi.

Nagu juba tähendatud, on hasartmän- gud Saksamaal väga levinenud; õnne- mängude seas seisab esimesel kohal n. n. kimmelleht („Kümmelblättchen“ ehk „Gimmelblättchen“, sõna tuleb heebre- keelsest „gimel“, s. o. kolm, nii et selle mängu õige nimi peaks olema kolmik- leht), nagu tähendab kriminaal-ülemins- pektor Schultz („Von Spielern und Falschspielern“). See mäng, mida tun- takse ka meie maal ja mis meile on too- dud Venemaalt, ei ole ainult õnnemäng, vaid ühtlasi ka alati valemäng, sest män- gija katsub teadlikult kaasmängijaid petta. Saksamaal loetakse seda mängu riigikohtu seletuse alusel seepärast ka alati mitte ainult õnnemänguks, vaid ka pettuseks. Kimmelleht on mäng, millega petised alati võidavad raha, sest kiusa- tus on suur, pealtnäha täitsa kergel teel raha võita. Esialgul võidavad harilikult muidugi kaasmängijad, kuna pangapidaja aina kaotab, ainult siis, kui hakatakse mängima juba suurte summade peale, muutub kaasmängijate õnn. Eriliselt kat- suvad petised ohvreid leida raudteeron- gides, peajasjalikult kiirrongides, kus kon- duktor palju ei tülita ning kus sõidavad harilikult inimesed, kellel rohkem raha kaasas. Kes seda mängu ei tunne, mis muuseas ka meil mängitakse tihtipeale rongides või laatadel, sellele olgu tähen- datud, et terve asi seisab selles, et näida- takse kaasmängijatele kolm kaarti ning peamängija viskab need õhku või segab neid mängijate nähes ja paneb siis maha: terve kunst seisab siis ühe kaardi õieti näitamises, mille kohta varem kokku lepitud. Harilikult on petisel üks või kaks abi, kes esimestena hakkavad män- gima — ja mõistagi võidavad senini, kui tarvilik publik käes, kes siis kannatab.

Üldiselt arvatakse, et valemängijad mängivad hasartmänge märgitud kaarti- dega. Muidugi juhtub ka seda, kuid võrd- lemisi harva, sest see on iseenesest häda- ohflik valemängijale. Mis aga peasi — valemängijal pole vaja sarnast teed käia, et jõuda oma eesmärgile. Osavad

valemängijad (Saksamaal nimetatakse neid „Zocker'iteks“) suudavad kaarte ära tunda kaartide tagumise külje mustri järele. Siin tuleb pidada meeles, et ei ole vaja ära tunda kõike kaarte, vaid ainult, näiteks, kümneid ja ässasid (kahekümneühe juures), kaheksaid, üheksaid ja pilte (chemin de fer) jne. Selleks on vaja muidugi harjumust ning harilik mängija neid ära ei tunne. Ära tunda võib kaarte, näit., selle järele, et ässadel on ülemistel nurkadel ääre peal ruudud, kuna teistel kaartidel esimesed täied ruudud algavad veidi allpool jne. Neid tundemärke nimetavad sakslased „Naturmarken'iteks“. Kui klubis kaarte sarnaste „Naturmarkenitega“ ei leidu, üheksavad valemängijad neid tuua kaasa, kusjuures klubiteenijad kas teadlikult ehk teadmatult kaasa aitavad. Kui aga elukutselistel valemängijatel ei lähe korda kaarte kaasa tuua niisuguste tundemärkidega, siis katsutakse muidugi mängu ajal kaarte ära märkida: väikesed, nöelaga tehtud augud kaardi ülemisel või alumisel serval, „juhuslikud“ mustad plekid jne. näitavad, et mängust osavõtjate seas leidub valemängija. Tuleb tähelepanu pöörda ka sellele, kuidas segatakse kaarte, neid tõstetakse ning kätte antakse. Iga valemängija on ka sel alal omanud teatava osavuse, mille abil teatavad, tarvilikud kaardid sinna asetatakse, kust neid saab

vajaduse korral kiiresti kätte: osav ja kiire taskukunstniku trikk annab valemängijale nii mõnigi kord palju raha naiivse hariliku mängija arvel, kes ei suuda aru saada, mispärast temal korraga ei vea.

Kui nüüd valemängija tegutseb ühes abilisega ehk abilistega, siis pole pääsmist teistel mängijatel. Kõiksuguste varem kokkuräägitud märkide abil antakse mängijale teada, missugused kaardid on vastasel, või kui mängitakse mängu, mis iseenesest pole hasartmäng, vaid ainult muutub selleks suurte summade tõttu, mille peale mängitakse, nagu, näit., preferants, kus mängitakse koos, siis antakse märku, mis kaarti käia: suits paremas suunurgas tähendab ässa, pahemas: seitset; ühe silma kinnipigistamine, otsaesise kortsutõmbamine, käega juuste silitamine, parema või pahema käe küünarnuki lauale panemine, pahema või parema kõrva „kogemata“ ja „juhuslik“ puudutamine — kõik näitab, kuidas tuleb mängida kaasmängijatel, et harilikku mängijat sisse vedada, kellel muidugi aimugi ei ole, missuguste vendade kätte tema on sattunud, ja kes hakkab, võib olla, asja taipama, kui rahakott on tühi. Kuid niisugusel korral ei saa loomulikult midagi võtta ette petiste vastu, sest puudub ju igasugune võimalus teha kindlaks, et tegemist on pettusega ja valemänguga.

Ametlik osa.

Käsukiri 26. aprillist s. a. nr. 43 siseministeeriumile:

Sisem. käsukirjaga 5. aprillist s. a. nr. 30 § 3 p. 26 osaliseks muutmiseks on kinnitatud Daniel Vöhrmann poliitilise politsei assistendiks Narvas, arvates 1. sept. aprillist s. a.

Politsei 2. jaoskonna konstaabel Tartus, Nikolai Rattas on kinnitatud teenistushuvides linna jaoskonna politseiabikomissariiks Pärnus, arvates 1. maist s. a.

Surma läbi lahkunud Raasiku jaoskonna politseikomissar Harjumaal Richard Eisen on kustutatud ametnikkude nimekirjast, arvates 8. aprillist s. a.

2. jaoskonna politsei abikomissar Tartus, Ernst Janson on kinnitatud teenistushuvides Raasiku jaoskonna politseikomissariiks Harjumaal, arvates 1. maist s. a.

3. jaoskonna politsei abikomissar Tar-

tus, August Mers on kinnitatud teenistushuvides 2. jaoskonna politsei abikomissariiks Tartus, arvates 1. maist s. a.

Käsukirjaga 28. aprillist s. a. nr. 44 siseministeeriumile

on kinnitatud ametisse, arvates 1. aprillist s. a.: omavalitsuse asjade juhataja aj. kohustetäitja Karl Hendrikson omavalitsuse asjade juhatajaks ja perekonnaseisu aktide arhiivi juhataja aj. kohustetäitja Teophil Tedder — perekonnaseisu aktide arhiivi juhatajaks.

Käsukirjaga 2. maist s. a. nr. 45 siseministeeriumile

on avaldatud teadmiseks vabariigi valitsuse otsus 29. aprillist s. a. (prot. nr. 48 p. VI):

„Määrata 31. märtsil s. a. vanaduse tõttu teenistusest lahkunud siseministee-

riumi Kadrioru pargivalitseja Priidik Takenberg'ile autasuna kauaaegse kohuse-truu teenistuse eest 20.000 marka."

Käsk kiri 3. maist s. a. nr. 46
siseministeeriumile:

Avaldan teadmiseks vabariigi valitsuse otsuse 2. maist s. a. (prot. nr. 49 p. 1):

„Määrata siseminister J. Hünersoni sõidu puhul rahvusvahelisele majanduskonverentsile siseministri kohustetäitjaks sõjaminister kindralstaabi kindral-major N. Reek.“

Olen tänasel päeval siseministri kohustetäitmisele asunud.

N. Reek.

Kindralstaabi kindral-major,
siseministri k.t.

Käsk kirjaga 3. maist s. a. nr. 47
siseministeeriumile

on politsei 3. jaoskonna konstaabel Tartus, August Johanson kinnitatud teenistushuvides 3. jaoskonna politsei abikomissariks Tartus, arvates 1. maist s. a.

Piirivalvevalitsuse ülema käsk kirjaga
22. aprillist s. a. nr. 60

on avaldatud meriväe ekipaži juures katsed sooritanud piirivalve meriväelaste nimekirja:

M.vhl. nr. 3 madrus, reamees Johan Erikson; m.vhl. nr. 4 madrus, rooli v. allohv. Nikolai Oloskin; m.vhl. nr. 5 madrus, kapral Martin Hendrikson; m.vhl. nr. 1 madrus, reamees Bernhard Ulla; m.vhl. nr. 3 mot. van. allohv. k. t. motor. Oskar Stamm; m.vhl. nr. 1 madrus, I j. m. Artur Puskov; m.vhl. nr. 2 madrus, I j. m. Alfred Meister; m.vhl. nr. 2 motorist, van. allohv. k. t. I j. m. Eduard Aug; m.vhl. nr. 3 motorist, van. allohv. k. t. reamees Otto Saage; m.vhl. nr. 3 mot. mehaaniku k. t. motor. Voldemar Saarfeldt; m.vhl. nr. 4 mot. mehaaniku k. t. veltv. Robert Paff.

Piirivalvevalitsuse ülema käsk kiri
28. aprillist s. a. nr. 62:

Selleks, et hoiduda asjata kirjavahetusest piirivalvurite ülend. ettepanekute tegemisel allohvitserideks või veltveeblikeks kiiduväärt teenistuse eest, kästakse tulevikus ülendamine esitamisel järgnevalt korrast pidada kinni:

1) Allohvitserideks ja veltveeblikeks ülendamiseks võivad ette pandud saada ainult need piirivalvurid, kes on lõpetanud kaitseväge allohvitseride kooli või üleajateenijate täienduskursuse.

2) Allohvitserideks või veltveeblikeks

ülendamine ettepanekud võivad sündida ainult nende piirivalvurite kohta, kes vähemalt üks aasta piirivalves teeninud ning selle juures viimane atestatsioon piirivalves vähemalt „hea“ on.

3) Ühest aukraadist teise ülendamine vaheaeg piirivalve teenistuses peab olema vähemalt üks aasta, nõnda et järgmisesse aukraadi ülendamiseks ettepan-
dav endises aukraadis olemise ajal piirivalves atesteeritud oleks.

4) Ülendamine ettepanekud seab kokku rajooni ülem, lisades juure väljavõtte kiidu-karistuse raamatust, kokkuvõtte viimasest atestatsioonist ning kannab ette jaoskonna ülemale, kuma viimane selle oma kindlakujulise arvamisega piirivalve val. ülemale lõpulikuks otsustamiseks esitab.

Piirivalvevalitsuse ülema käsk kiri
13. aprillist s. a. nr. 56:

Siseministri resolutsiooniga 6. IV. s. a. on lubatud asutada piirivalve jaoskondades ja staabi juures piirivalve üleajateenijate kogud siia juurelisatud ajutise põhikirja järele. Selle täitmiseks tuleb staabi ja jaoskondade ülematel võimaldada, nii kui teenistuse huvid seda lubavad, esimest tegevliikmete kokkuastumist kogude tegevuse algamiseks.

Piirivalve üleajateenijate kogu põhikirja
Üldised määrused.

§ 1.

Piirivalve üleajateenijate kogud asutatakse iseseisvalt iga piirivalve jaoskonna juure jaoskonnas teenivatele kordonülematele ja neile vastavatele üleajateenijatele, ning ühine kogu piirivalvevalitsuse staabi ja ujuvate abinõude üleajateenijatele.

§ 2.

Piirivalve üleajateenijate kogude ülesandeks on: a) üleajateenijate ühendamine ja kodu loomine, kus valitseks üksmeel, sõbralik vahelkord ning sõjamehelik distsipliini- ja autunne, mis oleks kooskõlas piirivalvuri vastutusriikka elukutsesega, b) liikmete vaimlise ja kõlblise taapinna, üld- ja erihariduse ning sõjaväelise ja seltskondlise kasvatus ja sõjaväelise osavuse arendamine ja täiendamine, c) liikmete kehalise kasvatus eest hoolitsemine ja spordi arendamine, d) mõistlikkude lõbustuste ja meelelahutuste võimaldamine kogu liikmetele teenistuses vabal ajal, e) liikmete majandusline toetamine.

§ 3.

§ 2. ülesloetud ülesannete teostamiseks on kogul õigus asutada raamatukogusid, lugemislaudu, kodusid, ühiselumaju, korraldada kursusi, loenguid, pidu- ja perekonnaõhtuid, kontsert-palle, spordivõistlusi, igasuguseid mänge jne.

§ 4.

Igal kogul on oma pitsat vastava piirivalve jaoskonna ja kogu nimetusega, nagu: „Piirivalve Tallinna jaoskonna üleajateenijate kogu“ jne.

§ 5.

Iga kogu allub vastavale piirivalve jaoskonna või staabi ülemale, kes ka ühtlasi on kogu auesimees.

§ 6.

Üksikud kogud võivad piirivalvevalituse ülema nõusolekul ühineda.

§ 7.

Kogul on järgmised liikmed: a) auliikmed, b) tegevliikmed, c) toetajad liikmed, d) alalised külalised.

§ 8.

Auliikmeteks võib kogu üldkoosolek valida isikud, kes piirivalve ehk kogu vastu on näidanud üles erilisi teeneid. Auliikmed valitakse kogu juhatuse ettepanekul kogu üldkoosolekul vähemalt $\frac{2}{3}$ tegevliikmete üldarvu häälteenamusega ja neil on tegevliikmete õigused.

§ 9.

Kogu tegevliikmeteks võivad astuda kõik kordoniülemad ja neile vastavad üleajateenijad sellest piirivalve allüksusest, mille juures kogu tegutseb.

§ 10.

Kogu toetajateks liikmeteks võivad olla kogu üldkoosoleku valikul piirivalves ja kaitseväes teenivad ohvitserid, sv. ametnikud, kaitseväge üleajateenijad ja valvurite kohtadel teenivad piirivalvurid.

§ 11.

Toetajatel liikmetel on kõik tegevliikmete õigused, peale hääleõiguse üldkoosolekutel, samuti ei või neid valida kogu juhatuse ega teistele ametkohtadele.

§ 12.

Kogu alalisteks külalisteks võivad olla kogu au-, tegev- ja toetajate liikmete täisealised perekonnaliikmed ning eraisikud juhatuse otsusel.

Märkus: Alaliste külaliste õigused ja kohused määratakse kindlaks kodukorraga.

§ 13.

Kogu ruumides viibides peavad liikmed pidama meeles maksva distsipliini nõu-

deid. Liikmed on kohustatud igal ajal oma kogu nime tarvilisel kõrgusel hoidma.

§ 14.

Liikmed, kes kogu sihtide vastu töötavad või kogu määrusi ei täida, võivad juhatuse ettepanekul kogu liikmete üldkoosoleku otsuse põhjal kogu tegevusest eemaldatud saada kuni 6 kuuni, missugune otsus peab tehtud saama $\frac{2}{3}$ koosolijate häälteenamusega.

Kogu tegevuse juhtimine.

§ 15.

Kogu tegevust juhib käesoleva põhikirja § 2. ülesloetud sihtide kohaselt kogu juhatuse, mis koosneb esimehest, abiesimehest, sekretärist, ja neile kokku kahest tagavara liikmest.

§ 16.

Juhatusesimees, abiesimees, sekretär ja kaks tagavara liiget valitakse eraldi. Juhatusesimees on ka ühtlasi laekahoidja.

§ 17.

Kogu juhatuse esimeheks võib valitud saada kogu liige, kes vähemalt 1 aasta piirivalves kordoniülema või temale vastaval kohal teeninud; teisteks juhatuse liikmeteks võivad olla need, kes vähemalt üks aasta piirivalves teeninud.

§ 18.

Juhatusesimehe majanduslise asjaajamise revideerimiseks valitakse üldkoosoleku poolt eriline revisjonikomisjon, mis koosneb 3 liikmest ja kahest tagavara liikmest.

§ 19.

Juhatusesimehe ja revisjonikomisjoni liikmed valitakse üheks aastaks. Endised juhatuse liikmed võivad tagasi valitud saada nende nõusolekul ka järgmiseks aastaks.

§ 20.

Valitud juhatuse kinnitab ametisse vastav piirivalve jaoskonna või staabi ülem.

§ 21.

Juhatusesimehe ülesandeks on: a) juhtida kogu tegevust, b) valvata, et kogu liikmed täidaksid põhikirja ja kodukorra määrusi, c) valitseda kogu varandust, d) kutsuda kokku üldkoosolekuid, e) seada kokku kogu tegevuse aruandeid ja eelarveid.

§ 22.

Juhatus on otsusevõimeline, kui vähemalt kolm liiget koos — üks nende hulgas, kas juhatuse esimees ehk abiesimees.

Kõik küsimused juhatuse koosolekul otsustatakse liht häälteenamusega, kus-

juures hääle lahkuminekul otsustab esimehe hääle.

§ 23.

Kõik juhatuse ja revisjonikomisjoni koosolekute protokollid astuvad jõesse ainult pärast kinnitamist vastava jaoskonna ehk staabi ülema poolt.

Üldine koosolek.

§ 24.

Üldkoosolekud on korralised ja erakorralised. Korralisi koosolekuid on aastas üks — igal kevadel.

§ 25.

Erakorralisi üldkoosolekuid võib kokku kutsuda juhatus oma äranägemise järele vastava jaoskonna või staabi ülema loal, piirivalvevalitsuse ülema nõusolekul. Peale selle võivad $\frac{1}{5}$ tegevliikmeid, kes sellekohase nõudmise ühes vastava arvu allkirjadega juhatusele saadavad, üldkoosoleku kokkukutsumist nõuda. Nõudmises peavad olema tähendatud koosoleku kokkukutsumise põhjused.

§ 26.

Korralise kui ka erakorralise üldkoosoleku avab juhatuse esimees, mille järele valitakse koosoleku juhataja ja kirjatöötajad.

§ 27.

Üldkoosoleku päevakorra seab kokku juhatus, arvesse võttes liikmete poolt sisseantud küsimusi ja kinnitab vastav jaoskonna või staabi ülem.

§ 28.

Üldkoosoleku protokoll saadetakse vastavale jaoskonna või staabi ülemale kinnitamiseks ja omandab jõu ainult peale sellekohast kinnitamist.

§ 29.

Igast üldkoosoleku protokollist, mis vastava jaoskonna või staabi ülema poolt kinnitatud, saadetakse ära kiri piirivalvevalitsuse ülemale.

§ 30.

Üldkoosoleku võimupiiri kuulub juhatuse ja revisjonikomisjoni valimine, juhatuse ja revisjonikomisjoni poolt esitatud aruannete ja eelarvete läbivaatamine ja kinnitamine, päevakorda võetud küsimuste harutamine, liikmete ühekordsete maksude määramine erakorraliste kulude katteks, ning kogu kodukorra vastuvõtmine.

§ 31.

Koosoleku juhataja on vastutav selle eest, et koosolekul valitseks nõutav kord.

§ 32.

Üldkoosolek on otsusevõimeline kui $\frac{2}{3}$ tegevliikmetest koos on.

Kui üldkoosoleku otsusevõimuliseks tunnustamiseks määratud arv liikmeid kokku ei tule, määratakse uus koosolek mitte varem kui poole tunni pärast, mis siis kokkutulnud liikmete arvu peale vaatamata otsusevõimeline on.

§ 33.

Üldkoosoleku otsused tehakse liht hääleteenamusega, välja arvatud juhatuse tagandamine, kogu tegevuse lõpetamine, mille otsustamiseks on tarvilik vähemalt $\frac{2}{3}$ tegevliikmete häälest.

Märkus I: hääletamine üldkoosolekutel sünnib kinniselt, kui selleks ka üks hääleõiguslikest liikmetest soovi avaldab.

Märkus II: kinnise hääletamise teel otsustatakse juhatuse, revisjonikomisjoni ja liikvideerimise komisjoni liikmete valimine, vastutusele võtmine või ametist tagandamine.

Kogu varandus.

§ 34.

Kogu võib saada sissetulekuid liikmemaksudest ja muudest toetustest. Kogu tegevliikmed maksavad liikmemaksu, mille alammäär 1% põhipalgast, mis palgamaksmisel kinni peetakse. Toetajate liikmete liikmemaksu määrab üldkoosolek.

§ 35.

Kogu võib liikumata ja liikuvat varandust omandada.

§ 36.

Kogu ametlik asukoht on vastava piirivalve jaoskonna või valitsuse kantselei juures.

§ 37.

Kogu arvepidamine sünnib kodukorras ettenähtud raamatute järele.

§ 38.

Raamatukogu, lugemislaud, jne. tegutsevad erilise kodukorra järele, mis juhatuse poolt välja töötatakse, üldkoosoleku poolt vastu võetakse ja vastava jaoskonna või staabi ülema poolt kinnitatakse.

Kogu tegevuse lõpetamine.

§ 39.

Kogu tegevuse lõpetamise otsustab piirivalvevalitsuse ülem, kes ka ühtlasi kindlaks määrab kogu varanduse saatuse.

Politsei peavalitsuse poolt

on 27. aprillil s. a. Paul Reimu p. Jürmannile luba antud laskeriistade ja laskemoonaga kauplemiseks Jõgeva alevi, Suurel tän. nr. 8, maksvusega 15. aprillini 1928. a.

Samuti on luba antud Erich Karli p. Leihberg'ile — Põltsamaal, Lossi tän., maksvusega 17. aprillini 1928. a.

Politseidirektori määrusega 30. apr. s. a. on tühistatud Kuresaares, S. Põllu tän. nr. 10 elutseva Oskar Peetri p. Lember'i laskeriista hoidmise ja kandmise luba.

Küsimused ja kostmised.

Nr. 349. Lugeja A. Küsimus. Kas on krim. abikomissari asjaajaja kohustatud oma otsekoheste ülesannete kõrval ka asutuse väljaminevat posti kohalistele asustele kandma?

Vastus: Ei ole kohustatud seda tegema.

Nr. 351. N. Küsimus. Kas on politsei kordnikul, vanemkordnikul ja allkonstaablil õigus ametlikku puhkust saada igal aastal üks kuu, kui tema üle kahe aasta vahetpidamata on teenistuses seisnud, nagu seda lubab riigiteenistusseadus § 25. „R. T.“ nr. 149 — 1924. a., ja kas politseis

teenijad ametnikud ja vabapalgalised, näiteks: kantseleiametnikud, kordnikud, vanemkordnikud, allkonstaablid ja konstaablid on õigustat. ametlikku puhkust saada ühesugusel määral, kui nemad kõik on rohkem kui kaks aastat politseiteenistuses olnud vahetpidamata, s. o. üks kuu igal aastal peale kaheaastase teenistuse, või on siin mõne liigi kohta erandeid tehtud. Välja arvatud üksikud juhtumised, mis vabariigi valitsuse otsusel määratud.

Vastus: Erandeid ei ole tehtud. On õigus saada.

Väljaandja: **Siseministeeriumi administratiiv-ala kirjastus.** Vastutav toimetaja: **E. Maddison.**
Tegev toimetaja: **O. Angelus.**

K u u l u t u s e d.

Tunnustatakse maksvusetuks järgmised isikutunnistused:

K a i d a, Anna Pritsu t., v. a. Rapla vallaval. 30. 12. 19 a. nr. 286. (6315)
N a h k u r, August Johani p., v. a. Kohila vallaval. 2. 11. 25 a. nr. 725. (6316)
N e i t h a l, Vilhelmine Tõnu t., v. a. Kuimetsa vallaval. 8. 12. 19 9a. nr. 147. (6317)
R i s t i k i v i, Jaan Kristjani p., v. a. Kohila vallaval. 11. 12. 19 a. nr. 237. (6318)
V i h e r p u u, Karl Karli p., v. a. Tall. linna pol. 4 jsk. ülemalt 8. 11. 20 a. nr. 3780. (6319)
T e e v e r t, Daniel Tõnu p., v. a. Triigi vallaval. 31. 1. 20 a. nr. 685. (6320)
S i m s o n, August Karli p., v. a. Tahkuranna vallaval. 2. 5. 20 a. nr. 130. (7101)
S c h ö b e r g, Olinde Johani t., v. a. Tahkuranna vallaval. 1. 9. 22 a. nr. 568. (7102)
U u e t o a, Jaan Tooma p., v. a. Kihnu vallaval. (7103)
V a l m, Mihkel Tooma p., v. a. Kihnu vallaval. (7105)

B e r n s t e i n, Marta Hendriku t., v. a. Orajõe vallaval. 19. 12. 19 a. nr. 810. (7104)
S a k s, Jüri Hansu p., v. a. Audru vallaval. 12. 9. 21 a. nr. 495. (7106)
P a l m, Johan Andrese p., v. a. Tahkuranna vallaval. 5. 6. 20 a. nr. 151. (7107)
S e p p, Gotthard Mihkli p., v. a. Orajõe vallaval. (7108)
R ö ö p m a n n, Karl Danieli p., v. a. Veriora vallaval. 23. 1. 20 a. nr. 439. (8105)
M e i n b e k, Emma Hiobi t., v. a. Veriora vallaval. 8. 11. 22 a. nr. 954. (8106)
P u u s e p p, Lonni-Marie Mihkli t., v. a. Lasva vallaval. 11. 11. 21 a. nr. 54. (8107)
P u u s e p p, Rudolf Karli p., v. a. Lasva vallaval. 8. 2. 20 a. nr. 163. (8108)
K ö i v, Jakob Andrei p., v. a. Timo vallaval. 16. 12. 19 a. nr. 91. (8109)
L a u k, Mihkel Mihkli p., v. a. Timo vallaval. 1919 a. nr. 54. (8110)
K u u s, Gustav Hermani p., v. a. Timo vallaval. 16. 3. 26 a. nr. 14. (8111)
K o n s a p, Linda Marie Peetri t., v. a. Kahkva vallaval. 18. 12. 19 a. (8112)

Reedi, Johannes Augusti p., v. a. Peri
vallaval. 21. 7. 24 a. nr. 75. (8113)
Hanimägi, Edgar Gustavi p., v. a. Nur-
si vallaval. 15. 3. 21 a. nr. 574. (8114)
Jalukse, August Mardi p., v. a. 3. jsk.
politseikomissariilt Tallinnas 21. 1. 26 a.
nr. 110. (7401)
Peich, Johannes Gustavi p., v. a. Narva
linna pol. ülemalt 26. 2. 20 a. nr. 20518.
(7402)
Jürisson, Jaan Jüri p., v. a. Enge val-
laval. 22. 10. 20 a. nr. 164. (7403)
Laube, Hans Hanku p., v. a. Hallinga
vallaval. 1. 12. 23 a. nr. 69. (7407)
Stajev, Emeljan Romani p., v. a. Skar-
jatina vallaval. 12. 2. 21 a. nr. 277.
Suursoo, Anette Karli t., v. a. Kunda
alevival. 20. 9. 21 a. nr. 407.
Kolbasov, Ivan Timofei p., v. a. Sat-
serinna vallaval. 14. 11. 23. a. nr. 251.
(5812)
Orasmaa, Ivan Vassili p., v. a. Mäe
vallaval. 2. 1. 25 a. nr. 1687. (5814)
Lutt, Maksim Ivani p., v. a. Satserinna
vallaval. 2. 1. 23 a. nr. 38/4614. (5833)

Teadaanne.

Tartu Politseiametnikkude Kogu Juhatus teatab
seega, et 21. mail s. a. kell 18 peetakse ära
Tartu-Valga prefektuuri ruumes, Kompani
tänav nr. 10,

Kogu üldkoosolek

päevakorraga, mis igale liikmele postiga kätte
saadetakse. Märkus: Kui kella 18 tarviline
arv liikmeid kokku ei tule, peetakse ära teine
koosolek kell 19 samal päeval, samas ruumis
ja sama päevakorra juures, mis on otsusevõi-
meline kokkutulnud liikmete arvu peale
vaatamata.

Tartus, 3. mail 1927. a.

Juhatus.

KUULUTUS.

Lasnamäe jaoskonna politsei abikomissar
Tallinnas annab teada, et 18. mail 1927. a.
kell 12 hommikul müüakse A.-S. Dvigateli
tehastes

ENAMPÄKKUMISEL

tehaste päralt olev varandus, mis koosneb
57 puudast ümargustest punasevase-lattidest
mitmesuguses pikkuses, hinnatud 68.400 mar-
ga peale, haigekassa maksu sissenõudmiseks.
Müüdavaid asju võib näha oksjoni päeval
kohal. Pakkumine algab hinnatud summast.
Tallinnas, 29. aprillil 1927. a.

Nr. 02408, 02938, 03266.

J. Tobias.
Politsei abikomissar.

KUULUTUS.

1. jaoskonna politseikomissar Pärnu-
maal annab teada, et 11. mail 1927. a.
kell 10 hommikul müüakse Vana-Vändra
alevis

ENAMPÄKKUMISEL

Jakob Sipelgas'e päralt olev varandus,
mis koosneb ühest saali mööblist, hin-
natud 28.000 marga peale, mitmesugus-
te maksude sissenõudmiseks.

Müüdavat mööblit võib näha oksjoni
päeval oksjoni kohal.

Pakkumine algab hinnatud summast.
Pärnus, 21. aprillil 1927. a.

Nr. 3098.

Ravell.

1. jsk. politsei abikomissar
Pärnumaal.

Kuulutus.

1. jaoskonna politseikomissar Pärnumaal
annab teada, et 14. mail 1927. a. kell 10 homm.
müüakse Taali vallas, Tammuru külas,

enampakkumisel

Mart Jaakson'i päralt olev varandus, mis koos-
neb ühest mustast ruun-hobusest, hinnatud
11.000 marga peale, tulumaksu sissenõudmiseks.
Müüdavat looma võib näha oksjoni päeval koha-
peal. Pakkumine algab hinnatud summast.

Pärnus, 25. aprillil 1927. a.

Nr. 115.

Ravell.

1. jsk. politsei abikomissar
Pärnumaal.

KUULUTUS.

1. jaoskonna politseikomissar Pärnu-
maal annab teada, et 19. mail 1927. a.
kell 10 hommikul müüakse Vana-Vändra
vallas, Vändra alevis,

ENAMPÄKKUMISEL

Vändra Linaharijate Ühingu päralt olev
varandus, mis koosneb ühest takupres-
sist, hinnatud 6000 marga peale, töölis-
te kinnituskasu sissenõudmiseks.

Müüdavat pressi võib näha oksjoni
päeval oksjoni kohal.

Pakkumine algab hinnatud summast.
Pärnus, 28. aprillil 1927. a.

Nr. 127.

Ravell.

Politsei abikomissar.